

LEES DIT!

Model No. 45. (Hsd.)

Bij briefwisseling met verpleegden en gevangenen moeten de naam en voornaam bovenaan IN den brief vermeld staan; op het adres mag de naam NIET voorkomen.

Het adres is: AAN No. 86-700

GEVANGENIS
RIJSWERKRIJCHTEN

Ongefrankeerde brieven aan verpleegden en gevangenen worden NIET aangenomen. - POSTZEGELS en COUPONS mogen NIET worden toegezonden. - De toezending van geld geschiedt per POSTWISSEL.

De veroordeelden mogen vóór ontslag slechts in bepaalde gevallen en als regel NIET voor aankoop van kantine-artikelen over de toegezonden gelden beschikken.

Waarde Vriend,

Zondag 17-3-'40.

Hierbij nog even een antwoord van mij terug op uw laatste brief. Dus je hebt de harmonica al ontvangen en 'em al aardig goed bekeken; en het oordeel luidt nogal gunstig. Ja, het ding is nog niet zoo min; wel wat oud al, maar hij schijnt door de roegere eigenaar nogvuldig behandeld te zijn. Dat moet hier een uit Leeuwarden mezen maar ik kon niet gewaar worden, wie.

Je zegt Dirk, dat het geklepper van de tonen dat zou veroorzaakt worden doordat de eerste (vierde) rij tegen dat quarswerk aanslaat. Ja, dat doen een paar tonen (naar ik meen, de 4de en de 5de van boven af), doch al ben ik nu heftig aangeslagen worden. Ik heb het hekje wel eens wat opgelicht dan komen er niet tegen aan. Maar dat heeft niet dat getik wat ik bedoel, niet te maken; dat juist doen die kleppen op dat harde hout doordat de eerste beide rijen nogal hoog oplichten; de derde rij hoort men haast niet; die kleppen lichten maar een weinig op. De vorige zomer heb ik hem zelf hier heelmaal uit elkaar gehad; ik was toen die klepregistering van het klavier verwijderend omdat ik die toch onder 't spelen niet gebruik. Nu, toen heb ik alles er uitgebaald maar... mis hoor! Het moet er in blijven, want die koperen schuifplaatjes zorgen juist voor een ruime klankverdeling. Ik heb het nu al er toen weer ingebracht met veel prakkerasie, maar toch ik kreeg het voor elkaar. Als het met mij nog eens weer mocht terecht komen dan moet ik

BEZOEK. Hoogstens éénmaal in de veertien dagen nl. 's Zondags
en 's Woendags, tusschen 10 en 12 en 2 en 4 uur.

Men wende zich daartoe vooraf schriftelijk tot den
Directeur, onder vermelding van naam en voornaam van den bezoeker,
zoomede van diens verwantschap met den te bezoeken persoon
en sluite postzegel voor antwoord in.

dat instrumentmaken ook leeren; dat is van groot belang voor een spe-
ler, men hoeft dan niet voor alle kleinigheden er mee op stap. Eke,
hij niet thans in goede handen dat weet ik. Daarom laat ik het
okt geheel aan je over wat of je het beste lijkt wat er aan gebeuren
moet; je moet er echter maar niet teveel drukte mee maken hoor,
alleen het voornaamste maar wat er dat betreft het lekken in
dit geval. Nou, en nogmaals zeg ik: Je behoeft je er heelemaal
niet mee te haasten; het komt hogenaamd zelfs op een maand
niet aan. Want merkelijk Dierk jong, wat helpen mij slechts 2 uur-
tjes spelen per week? Het moogt raarnd klinken; maar sinds ik
de harmonica heb in deze omstandigheden, heb ik er nog meer
hartzeer van dan al die vorige jaren toen ik hem geheel er al
miste. Nou, ik moet eerst vrij zijn wat ik ooit weer spelen. Maar
als dat nover komt, mi dan ook dag en nacht alle de dagen
mijns levens om de verloren tempel weer op te richten. En met de
kennis die ik er thans van heb ben ik er dan vooral niet slech-
ter aan toe — geloof dat maar zeker.

Ik had deze keer maar een velletje papier opgegeven; maar
dat spijt mij thans, want aan mijn oude vrienden heb ik zoo veel te
vertellen. En het behoeft niet altijd over muziek te gaan hoe
hoog mij dat overigen ook ligt. In een volgende brief dus ga ik er
een boutte mengeling van maken van alles en nog wat; mannen van
de wereld zijn immers nooit eenzijdig, maar redeneren over hier
desnoodig ondernemen. Was allen hartelijk gezegd, je vriend Ojje.